

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שביעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת
אחרי
מות
♦♦♦
שנת
תשפ"ד
♦♦♦
גליון 251

ימי "הספירה"

"הנשק האמיתי"

ראשית, נפתח בעז"ה בדברים שאמר רבנו בפתיחת זמן חורף תשע"ב בישיבתו הק' "ארחות תורה", ונראים הדברים כאילו נאמרו "היום".

עכשיו בימינו לדאבוננו צריך מאד חיזוק, אתם יודעים שיש מקומות בארץ ישראל שהם עומדים מאד בסכנה גדולה, זורקים רחמנא ליצילן פצצות, ויש סכנה גדולה.

אנשים אין להם מנוחה, כל רגע יש אזעקה, וצריך בן אדם עם כל הילדים שלו לרוץ למקלט, זה גורא ואיום! הקב"ה יעזור שבאמת ינצלו.

אבל אנחנו צריכים להתחזק עוד יותר, כמו שחז"ל אומרים על הפסוק "ופרעה הקריב", בפסוק כתוב ויהי בשלח פרעה את

העם וגו' אחרי זה כתוב פרעה הקריב, ובמדרש כתוב הקריב את ליבם של ישראל לאביהן שבשמים, בזמן שראו שפרעה רדף אחריהם זה הקריב אותם והכניעם לאביהם שבשמים.

אנחנו צריכים מאד להתחזק בענין הזה כמו שאז היה, אנחנו צריכים לדעת שאחינו בהרבה הרבה עיירות, עומדים בסכנה, וצריך להתחזק, להרגיש שהנשק שלנו זה "תורה",

"תפילה", זה הנשק שלנו, הם עושים עם הנשק שלהם, אלה ברכב ואלה בסוסים, ואנחנו בשם ה' אלוקינו" נזכיר, ע"כ.

וזכה באמת שהקב"ה יצליח דרכו, וכולנו נזכה עי"ז שנגיע למצב ששיב הקב"ה לב בנים וגו' שכל כלל ישראל ישוּבו אליו, ואז הקב"ה ישמח וכשהקב"ה ישמח ממילא כולנו נזכה לאור הגדול מה שעיי"ז יתקיים ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן. ע"כ.

הכנה למתן תורה

ועתה נבוא לעיקר מה שנוגע לנו כעת, בימי הספירה, ימי הכנה למתן תורה, שהי' מרבה לדבר על ההשקעה, שצריך להשקיע בכל יום יום מימי הספירה, בתורה ובעבודת המדות, ולעת עתה נביא בס"ד מעט, מתוך משא שמסר רבנו בשנת תשס"ו לפני מאות אברכים באלעד.

לא "קופציס" ברגע...
וכך פתח: מורי ורבותי, אנחנו היום בימי ספירה, ספירת העומר. כתוב בספרים שימי ספירת העומר כל הארבעים ותשע ימים, היו ימי הכנה למתן תורה. כי בשעה שיצאו ממצרים למרות שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, הם השיגו גדלות, אנשים גדולים מאד היו, אבל זה רק לרגע אחד היה, זה לא היה מצב תמידי. כי סוף כל סוף הם היו במצרים שקועים במ"ט שערי טומאה כתוב, וזה לא יכולים ברגע אחד תיכף ומיד כאילו לא היה...

מ"ט שערי טומאה - מדות!
והמש"ך: ובאמת כל יום מימי הספירה היה התקרבות יותר להקב"ה, יותר להתרחק מהטומאה, מה זה הטומאה, מדות גרועות, מדות רעות זה טומאה, אין לך טומאה גדולה יותר מזה, מ"ט שערי טומאה - היה שקוע במדות רעות. הם היו במצרים, מה לומדים מהגויים? האם לומדים מהם דברים טובים? לומדים דברים לא טובים, מדות רעות. אז כדי להיטהר לעזוב את הטומאה לעזוב את המדות רעות, היה צריך לעבוד על זה, אז כל יום ויום התרחקו קצת מאיזה מדה רעה, עד שהגיעו למצב של יוחן ישראל כנגד ההר, ואומרים חז"ל שהיה כאיש אחד בלב אחד.

ומצב כזה לא יכול להיות בטומאה, אדם שהוא רח"ל שקוע במדות רעות, האין יכול להיות שיהיה כאיש אחד בלב אחד...

"כל יום" התעלו

ממילא היה צריך לעבוד על זה, כל יום ויום הי' איזה התעלות, והיות שעלו ותקנו כאן מדה זו וכאן מדה זו, עד שהגיע למדרגה כזאת של יוחן ישראל נגד ההר, והכל היה כדי להגיע למצב של מתן תורה. [וכאן הרחיב בגודל מעלת יום מתן תורה, שאין לתאר].

אשרינו שזכינו לתורה

ואמר, א"כ צריך לדעת עד כמה שאנחנו מאושרים שזכינו למתן תורה, כי אנשים שהם ג"כ כמו המצב של ההוא שרחוקים ממדות טובות, אנשים כאלה הם עכשיו כמו לפני מתן תורה, הגויים עכשיו הם כמו לפני מתן תורה, רק היות שכבר היה מתן תורה העולם כבר קיים, והקב"ה מספיק לו מה שיש קצת אנשים במדרגה הראויה, כבר מספיק לו כדי לקיים את הבריאה...

והשיב "לב אבות על בנים" ולכבוד כינוס "לב לאחים" המתקיים בס"ד כל שנה ושנה, אחרי פסח. נביא מדברי רבנו בכינוס [ניסן תש"ס].

וראה בזה רבנו חשיבות מיוחדת, בהתאסף "ראשי העם" ביחד, בבחינת אז נדברו יראי ה' וגו'. ואמר שפעם היו עושים "כנס" גדולה, שנתאספו כל ראשי העם לחיזוק היהדות, והיום שאין לנו את זה, יש לראות באסיפה חשובה זו, כעין כנס"י גדולה.

וכך היו דבריו: מה יש להוסיף, ב"ה כולם דברו דברי אלקים חיים, רק רציתי להוסיף דבר אחד, הרגשה, מה שכל אחד מהעסקנים יכול להרגיש.

הנה כלל ישראל לדאבוננו, בזמן האחרון, חלק גדול מכלל ישראל כבר רחוק, וכאילו נאבד ח"ו, והרי הם כולם בנים של הקב"ה, א"כ צריך להיות הרגש שהקב"ה כביכול איבד את הבנים שלו! ואם אבא איבד את בנו יובא מישהו ויחזיר לו את הבן, איזה "שמחה" הוא גורם לאבא שלו, שמחזיר לו את הילד שנאבד ממנו...

לדאבוננו יש ילדים שהם בבחינה - שנאבדו! וכל אחד שמחזיר ילד, לתורה ולמצוות הוא כאילו מביא להקב"ה את הבן שלו, והשמחה שיש להקב"ה אין לשער ואין לתאר.

ובן אדם שעובד עם מחשבה כזאת שהולך לעבוד למטרה הזו כדי להחזיר את הבן לאבא שלו, אז את השמחה שהוא גורם להקב"ה אין לתאר!

וממילא הוא בעצמו צריך להרגיש שמחה שיכול להיות לו את הזכות להחזיר בנים לאביהם שבשמים, ובזכות הזה שאין לך זכות גדול מזה ושמחה גדולה מזה שהוא גורם להקב"ה, בודאי כל אחד יצליח אם יעשה ברגש כזה, וירגיש את זה, יצליח מאד.

בן "בטחתי"

בימים קשים אלו, שמכל צד עולים הקשיים עם הפרנסה, ובעיקר כמובן ללומדי התורה, ולראשי המוסדות המדירים שינה מעיניהם למען עמלי התורה, נזכיר כמה מלים, מתוך משאות שהרחיב רבנו על כך.

וכך אמר [בשנת תשס"ד בכולל פוניבז]: רואים עד כמה שחז"ל הבינו שהענין של "בטחון" הוא "העיקר הגדול", ובלי זה אי אפשר! והיות שבזמנינו אנשים מאד מאד לא עומדים במדת הבטחון כמו שרצוי, אנחנו מאד צריכים להתחזק, ובפרט בימינו היום שהמצב של כולם לא כ"כ טוב, המצב הגשמי, ממילא אם ח"ו לא יהי' מדת הבטחון, אדם לא יכול ללמוד, וכמו שאז כדי לקבל התורה היה צריך להיות חזק במדת הבטחון, אפי' עד כדי כך שיהי' נסים! ואנחנו לא יודעים אם נוכל לזכות לנסים, אבל עכ"פ אנחנו צריכים מאד להתחזק.

ממילא מה שבן אדם יותר יתחזק, הוא יכול לעמוד בכל הנסיונות מה שיש בימינו, להתחזק וללמוד ולא לשים לב לכל המצבים שיש, ולזה צריך מאד להתחזק במדת הבטחון. ומדת הבטחון משמע, הרי היום אי אפשר לומר נסים, אבל מה שהקב"ה עושה היום זה באמת "גם זה נסים", היום אם אדם חי ומתפרנס, זה ממש נסים! וצריך מאד להתחזק, ואז בן אדם ישים על ה' את כל בטחונו, יתלה את כל בטחונו בה'.

וממילא הלימוד התורה שוקל פי הרבה יותר מאשר כרגיל, מה שבן אדם יש לו יותר נסיונות בחיים, נסיונות קשים, והוא בוטח בה' הוא לא שם לב להכל, אז הוא מאד גודל נפשו השכלית, כלשון הרבינו בחיי, נפשו השכלית תגדל, אם הוא מתחזק במדת הבטחון שזה העיקר והשורש של האמונה בהקב"ה, ממילא הוא גודל, ומה שהוא יגדל יותר, יש יותר אפשרות להשיג תורה, אם להשיג כמו אז לקבל התורה, גם כל הדורות מה שיותר בוטח, הוא משיג גדלות בה', ואם הוא משיג מדת הבטחון הוא משיג תורה, ומשיג גדלות השכל מן השמים, ממילא אנחנו מאד צריכים להתחזק. ע"כ.

"ונשמרתם"

חובה להזכיר, מה שה' רבנו חוזר ומזהיר. כי ימי הספירה, הם ימים שצריכים זהירות יתירה, בשני דברים. א' בענין "בין אדם לחבירו", היות שבימים אלו השטן עובד ביתר שאת ויתר עוז לעורר חיכוכים וכו' ופגיעות ח"ו בין אדם לחבירו, וצריך להיות ערוכים במיוחד שלא להיכשל בזה ח"ו. ב' שמירה ממקומות "מסוכנים", ובפרט ממקומות שיש בהם מים, שאמר שזה נחשב מקום "סכנה". והשי"ת ישמרנו ויצילנו ברוחניות ובגשמיות, עם כל אחינו בית ישראל.

זכר צדיקים לברכה

בימים אלו חל היארצייט, למורינו הגאון המופלג רבי שמואל ב"ר משה איינשטיין זצוק"ל, ראש ישיבת פוניבז' לצעירים. כל ימיו השקיע, להוציא לאור חידושים של מרנא הגרעק"א זצ"ל, זכות גדולה מאד.

והרבה הי' נהנה רבנו מספריו שהו"ל מכתבי הגרעק"א, ולספר ליקוט שו"ת רע"א, נתן להגרש"א להדפיס בסוף כמה סימנים שלו, בעניני כיבוד אב ואם, וקראו "אגלי צפון", וכמובן בעילום שם הכותב.

שעות רבות הי' רבנו משתעשע עמו בדברי תורה, [ואף קבע הרבה הערותיו באילת השחר], אשרי עין ראתה. יעמדו לו זכויותיו העצומות ותנצב"ה

וכן נזכיר את נשמת הרה"ח ר' יצחק מנחם ב"ר דוד הופמן ז"ל ליום השנה לפטירתו, ב' אייר. זכה לאריכות ימים "מופלגת" מתוך בריאות וצלילות הדעת, וראו בו בחוש את דברי חז"ל הק' בברכות, שבשכר שמשכימים ומעריבים לבתי כנסיות, זוכים לאריכות ימים. תנצב"ה

וב"ה שיש לנו תורה, ויש קצת בני תורה, אבל עלינו מוטל את כל זה, אנחנו צריכים לעשות שהעולם יוכל להתקיים לכל הפחות, שיהיה קצת תורה. ממילא אנחנו צריכים להתחזק כדי שנזכה...

"עת רצון" שעובדים על המדות

בן אדם שעובד על איזה מדה ומתקן אותה, אין לתאר איזה גדלות שיש, הקב"ה כ"כ אוהב אותו, כל בן אדם שמתרומם, שהוא מרגיש קצת שלא רק הגשמיות העיקר, רק הרוחניות העיקר, והגשמיות אמנם צריך, אי אפשר לחיות בלי גשמיות, אבל עיקר התכלית של האדם זה רוחניות, ואדם שמתרומם קצת זה כ"כ חשוב בעיני הקב"ה שאין לתאר, ממילא זה זמן כזה שאפשר לומר עת רצון, בזמן שאנחנו מתרוממים הקב"ה מאד רוצה את זה, זה הרצון של הקב"ה לכבודי בראתי.

"תורה" הדבר הכי גדול

ממילא אנחנו צריכים לנצל את הזמן הזה, ומה שאדם ישקיע יותר בתיקון המדות ובלמוד התורה שע"ז אפשר לזכות מאד מאד, מה שאדם מתמסר יותר לתורה, ממש כאילו הדלת פתוח ואפשר לזכות מאד מאד...

ואין לך דבר גדול מזה שמתרוממים ברוחניות, כי בודאי גשמיות אי אפשר לחיות בלי זה, אבל העיקר מה שצריך, "המדרגה של האדם" זה מה שהוא עולה ברוחניות, ובשביל זה תורה זה "הדבר הכי גדול" שיש, אין דבר דומה לתורה!

"כל מילה" מרוממת...

ומה שלומדים יותר אפילו שלומדים שור שנגח את הפרה, לכאורה מה זה נוגע לרוחניות? שזה ירומם, כן. "כל מילה של תורה" מרוממת את האדם, וע"ז כמובן, וכמו שהגאון אומר על הפסוק יערוף כמטר לקחי, מטר, גשם זה הרי דבר ממש חיוני, בלי זה אי אפשר לחיות, אבל זה תלוי אם יש פירות חטים ועוד כאלה דברים שבהם חיי האדם, זה מצמיח חטים, וכל הדברים מה שהאדם צריך כדי לחיות, פירות וכו', אבל אם יש קוצים זה מצמיח קוצים.

לא לגדל "קוצים"

ככה זה גם תורה אומר הגאון, אם אדם יש לו מדות רעות הוא לא עובד עליהם לשרש את המדות רעות, הוא יגדל מדות רעות, יכול להיות אפילו יותר גרוע מאדם שהוא לא בן תורה, כי דוקא תורה מגדלת את האדם, ומה שהוא רוצה זה מגדל, אם הוא רוצה מדות טובות יצמח מדות טובות, ואם הוא רוצה גאווה יגדל גאווה, רוצה כעס יגדל כעס, כל המדות רעות אפשר לגדל, למה, כי תורה זה מטר, ומטר מצמיח גם קוצים.

ממילא אדם צריך להתחזק בימים האלה, קודם כל בתורה להתחזק, וגם בצירוף לרצות שהתורה תשפיע על המדות שלו לטובה! ואם לא ישתפר המדות, התורה יכולה להיות ח"ו הדבר הכי גרוע... ואמנם ח"ו בני תורה לא חשודים על זה, אלא כל אחד מסתמא רוצה להיות טוב. לכן צריך לראות להתחזק בתורה, ומה שיותר יתחזקו בתורה, יכולים בימים האלה מאד מאד להרויח, כל אחד יכול לעלות מאד...

הצעה "למעשה"

ובסיום דבריו, אמר כך: רציתי לומר הצעה, היות ובישיבות אמנם לומדים טוב, אבל גם מפטטים קצת, לכן כל אחד יראה לכל הפחות בשעה הראשונה של הסדר לא מדברים. ובאמת צריך את זה כל הזמן אבל אי אפשר לומר לציבור על כל הזמן, היות ויש גם יצר הרע... אבל לכל הפחות שעה אחת בהתחלת הסדר שיהיה חק ולא יעבור, וזה מוכרחים כדי לרסן את עצמו לא לדבר דברים בטלים, ושעה ראשונה ללמוד בשקידה, ממילא יש לקוות שההתחלה תהיה טוב. הקב"ה יעזור שכולכם תעלו בתורה ויראת שמים כמו הקב"ה רוצה.

לתרומות להפצת הגליון השבועי וכן לקבלת הגליון ניתן לפנות למס' 055-7600953 וכן בקול הלשון ובדרשו או למייל לאורו נלך s31626532@gmail.com וכן ניתן להשיג את הגליון מודפס ברש"י 14 קומה ב' ליד הדלת

לתועלת הרבים ניתן להאזין לדברים על פרשת השבוע מרבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקלה"ה. ע"י יבדלה"ט החברותא שליט"א כמידי עש"ק בקו אילת השחר שמספרו 0799-555-555 שלוחה 6.